

Udateret

AFSENDER

Gudmund Hentze

MODTAGER

Emil Hannover

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Dansk

Arkivplacering:

Den Hirschsprungeske Samling

TRANSSKRIFTION

[med blyant i Hannovers hånd:] Hentze

Kære Hr Emil Hannover

Tak for den Ulejlighed, De har haft for min Skyld, desværre fik jo Deres Bestræbelser et negativt Resultat, men at jeg derfor skulde være forarget paa Dem finder jeg ganske urimeligt at slutte fra Deres Side, saa dum er jeg virkelig ikke. Jeg er kun bange for at jeg har paataget mig Deres Mishag, at De har fundet mig paatrængende, jeg ved hvor ubehageligt det er at blive bedt om at lægge et godt Ord ind for En som man ikke kan af Hjærtet anbefale til den Post han stræber efter, men bliver let gal i Hovedet paa den der har – som det forekommer En – trængt sig paa. Men som min Undskyldning, som min Adkomst til at bede Dem om Deres Anbefaling, maa De gribe i Deres egen Barm, tidligere Udslag af Velvillie fra Deres Side overfor mig, har givet mig en Slags Ret til at henvende mig til Dem – jeg haaber ikke at jeg har overskredet Smagens Grænser. De maa dog ogsaa vide, at det fra min Side er et Forsøg paa at faa mine Ævner anvendte, ikke alene for de penge- lige Fordele der kunde flyde derudaf, men ogsaa Kunstnerens Sorg over at se saameget dø, ja mere end det, aldrig fødes, paa Grund af manglende Lejlighed Efter- spørgsel efter hans Arbejdskraft – . Jeg

[2]

selv tror at jeg kunde gøre nogle smukke Arbejder for Porcelæn, men hvor skal jeg faa Lejlighed til at overbevise andre om det. Min Tid er optaget af dræbende Arbejde for Brødet, Tegninger som jeg skammer mig over flyder fra min Haand blot for at skaffe de nødvendige Penge uden hvilke vi Mennesker nu engang ikke

kan existere, min Kunst maa jeg rane,
røve, stjæle mig Tid til at øve. Naar jeg
fortæller Dem, at jeg fra Februar 1910 til Febr.
1911 har anvendt 800 (ottehundrede) Arbejdstimer
paa "Politiken" alene, paa fuldkomment aand-
løst Arbejde som man kunde sætte enhver
Tegnesjover til (han kunde endda gøre det bedre
end jeg), naar de [!] dertil lægger, hvormange
Tegninger jeg har præsteret til "Klods Hans",
"Platmenagen" o.s.v. hvor mange Annonceteg-
ninger og lignende Sager (jeg tegnede bl. a. i Fjor
nogle og halvtreds Tegninger til en Detektiv-
roman som jeg tillige bearbejdede), Ting som
jeg mange Gange er ved at brække mig
over og som alt hvad der er af Talent i
mig, af kunstnerisk Følelse sætter sig
opimod [!] som mod en Voldtægt, hvor mange jeg laver af den slags saa vil
De kunne forstaa, at jeg tit føler mig
kæmpende mod en overmægtig Skæbne
og at jeg fristes til at søge Hjælp hos en indfly-
delsesrig Mand som De er, en Mand som
jeg ved anderkender [!] mit Talent, – i Stedet
for at vente med at blive "kaldet". De
vil ogsaa forstaa at en Følelse af – jeg ved ikke
hvad, den smager bittert men er ikke rettet
mod nogen eller noget, sniger sig paa mig

[3]

og min Kunstnerfølelse spørger: "Er disse
Mangel paa Smag virkelig et saa fremtrædende
Kendetegn paa det Kunstnersigt at det
gør dig ubrugelig – er disse smaa Arbejder
virkelig saa smagløse? – kunde det slet
ikke tænkes at det jeg lader komme til
Orde i mine "frie" Arbejder, at det vilde
jeg kunde trænge tilbage under en glat-
tere Overflade i det praktiske Arbejde. Er
jeg saa misliebig at jeg skal forvises af
Rækkerne, hæftes sort Kokarde paa. Er
de andre da altid saa sikre i Smagen
– ja de andre. Hvor havde Krogh gjort af

sin Smag da han byggede den Indgang
til den kgl. Porcelænsfabriks Udsalg paa
Amagertorv, den er virkelig ikke særlig smag-
Fuld. Hvor havde han sin Smag henne,
da han byggede Panoptikon? Saa grandiose
Udtryk for Smagløshed vil jeg ikke efterlade
mig hvis jeg forlod denne syndige Verden
nu, men maaske er det Mangel paa
Lejlighed at jeg ikke har præsteret noget
saa stort endnu. – Men jeg beder Dem
kære Hr Emil Hannover, tro ikke at
jeg gaar rundt som en Galdeballon, langt
fra, jeg slaas videre for Livet og Levebrødet
og haaber stadig at min Tid maa komme,
at jeg maa kunne dygtiggøre mig saa
at jeg kan overbevise ogsaa andre om
min Existensberettigelse. At jeg ikke
altid skal spises af med at jeg har
"herlige Ævner" men at disse herlige
Ævner ogsaa kan trænge til lidt Gødning

[4]

for at komme i Trivsel, endnu har jeg kun
mærket Modstand. – Men De maa ikke være
vred for at jeg udgyder mit Hjærte for Dem, tag
dette Brev for hvad det er, en Trang til at
udtale sig – intet andet. Og saa en Tak
for at De skrev til Krogh skøndt der intet
kom ud af det, vær sikker paa at jeg ikke
er saa snæverhjærtet at jeg raser mod
dem, som ikke kan synes at undertegnede
er den eneste som har Existensberettigelse,
jeg ved, at der er mange som haaber og
kæmper. Jeg er ikke som Slott-Møller, hvem
jeg skammer mig over at have været i
Kompagni med, han der har et privat
lille Helvede, hvor han piner dem han ikke
kan lide som Drengene piner Fluer ved at
rive Vinger og Ben af dem og stikke dem
et Halmstraa i Enden – føj misundelige
Mennesker er mig en Afsky og det er en

utilgivelig Dumhed naar man er misundelig at lade det komme saa raat til Orde som han gør.

Venlig Hilsen
Deres hengivne
Gudmund Hentze

Monte

Hon. Mr. Louis Hammer

Tak for den belejlige bet. de her kapt for min
skæft, hvorved jeg 21 Over Beholdelse et
negativt Resultat, men at jeg derfor skulde
være frægt paa den side og ganske uim-
ligt at slutte fra dens Side, saa den er
virkelig ikke. Jeg er kun bange for at jeg
har paatrædt mig Over Minde, at de har
fin det mig paatrængende, jeg vel har
ubehageligt det er at blive lidt om at lade
at gøre det ind for en som man ikke kan
af Hæder anbefale til den Post man stræber
efter, man bliver det vel i Overdømmen paa den
der her - som det forekommer en - trænger
sig paa. Men som min Indsigelse, som
min Altruisme til at lide den om dens
Anbefaling, men de gælder i Over egen
Barm, tillige Indlæg af Velvillie fra
dens Side overfor mig, har givet mig en
slags Ret til at henvende mig til den - og
maaske ikke at jeg har overstredet den
Jocund. De har dog ogsaa vist, at det fra
min Side er et Forsøg paa at paa min
Omme anseende, ikke alene for de penge-
lige Fordele der kun flygtig optræder, men
ogsaa Kunstnerens Sorg over at se sine
gode, ja mere end det, aldrig føde,
paa Grund af manglende Lykke med Efter-
spørgsel eller hans Altruisme -- Jeg

Selskabet at jeg kendte jeres mange smukke
Arbejder for Corlaeus, men hvor skal jeg
for doghede til at overbevise andre om
det. Min Tid er optaget af drømt. Ar-
bejde for Prøvet, Tegninger som jeg skam-
mer mig over flyder fra min Hånd blot
for at skaffe de nødvendige Penges ind-
tægt i "Memories" min sørgende al-
der eksisterer, min Kærlighed min sørgende
sørg, støjende mig ned til at over. Naar jeg
fortæller Dem, at jeg for Februar 1910 til Febr.
1911 har anvendt 800 (ottenhundred) Arbejds-
penge, "Politikere" alene, paa fuldkomment end-
løst Arbejde som man kunde sølle endes
Tegninger til (man kunde endda gøre det bedre
end jeg), naar de dertil lægger, hvor mange
Tegninger og paa prætext til "Klods Hans"
"Naturhistorie" osv. hvor mange Annonce-
ninger og lignende Sager (jeg tegner bl. a. i
mange og halvtreds Tegninger til en Detektiv-
roman som jeg alligevel har begyndt) Ting som
jeg mange Gange er ved at trodse mig
over og som alt hvad der er af Talent
mig, af kunstneriske Følelser, sætter sig
opimod som mod en Voldtaet, ^{hvis mange jeg har} saa vil
de kunne forstå, at jeg tit føler mig
kampende mod en overmægtig Skæbne
og at jeg prøver til at søge Hjælp hos en indfly-
delsesrig Mand som De er, en Mand som
jeg ved anderledes mit Talent - i Sted
for at vende mig til at blive "kaldet". De
vil ogsaa forstå at en Følelse af - jeg vil ikke
sige, den smages bitter men er ikke sød
mod nogen eller noget, siger sig paa mig

og ikke Kunstnerfølelse spigres: Er der
Mangel paa smag virkelig et saa pueralt
Kunstbegreb paa det Kunstnersansigt at det
gør dig utilregelig - er disse smaa Arbejds
virkelig saa smagløse? Kun det alene
ikke tænkes at det jeg lader komme til
Ord i mine "fire" Arbejde, at det vil
jeg kunne trænge tilbage ind i glæde
ten overflad: det praktiske Arbejde. Er
jeg saa mislielig at jeg skal forvise af
Rokkema, og for sort Holsten paa. Er
de andre da altid saa sikre. Smagen
- ja de andre. Hvor kunde trænge godt af
den smag da man begynder den smag
til den beg. Puelcompfribes ind i paa
smagstov, da er virkelig ikke rigtig smag
færd. Hvor kunde man en smag kunne
da man begynder Puelstov: Saa prædica
bedtrog for smagstov vil jeg ikke efterlade
mig hvis jeg forlod denne dygtige træ
nig - men smagstov er det Mangel paa
dygtighed at jeg ikke har prædicaet noget
saa stort end. - Men jeg lader den
Kone (Er Emil Hennings, tro ikke at
jeg gør rent som en Juleballon, langt
fra, jeg skal vist for hende og dygtighed
og haaber stadig at mine Tid smag komme,
at jeg smag kunne dygtigere mig saa
at jeg kan overbevise og en andre om
min Existensberettigelse. At jeg ikke
alltid skal spise af mad at jeg har
"hejse Oms" men at disse hejse
Oms og paa kan trænge til lidt Jørgen

for at komme i Trivsel, endnu har jeg kun
mærket Modstand. - Men de maa ikke være
vred på at jeg indgyder mit Herte for Dem, tag
dette Brev for hvad det er, en Trost til at
intale sig - intet andet. Og saa en Tale
for at de skrev til Kroge, skrev de intet
kom ind af det, var sikker på at jeg ikke
er saa snæversynet at jeg var med
dem som ikke kan se at indstignen
er den eneste som har Eksistensberettigelse,
jeg vel, at der er mange som kaaler
kommer. Jeg er ikke som Slott-Møder, men
jeg kommer mig over at have været
Kompani med, han der blev et privat
lille Helted, men han gjend dem som ikke
kan lide som Ormuz gjend Flæs var at
vise Vinge og Ben af dem og stille dem
et Halmstraa i Enden - jeg misindelig
Mennesker er mig en Epoke og det er en
utilgivelig Gjenstand naar man er misindelig
ly at lade komme saa langt til det som
man gør.

Venlig Hilsen
Om mig
Johann Hertz